

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

Στις 5 Ιανουαρίου, τελείται στους Ορθόδοξους Ίερούς Ναούς ή Ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού και εν συνεχεία οι ιερείς θά αγιάσουν τὰ σπίτια ὄσων χριστιανῶν τὸ ἐπιθυμοῦν καὶ τὸ ζητήσουν.

Ἡ ἴδια Ακολουθία θά τελεσθεῖ καὶ στίς 6 Ἰανουαρίου, ἑορτῆ τῶν Θεοφανείων, κατὰ τὴν ὁποία ἑορτῆ πανηγυρίζομε τὸ γεγονός τῆς Φανερώσεως ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Χριστοῦ ὡς Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Ταυτόχρονα ἐορτάζομε καὶ τὴ φανερώση τῆς Ἁγίας Τριάδος, καθ' ὅτι, ὡπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας «**Τριάδος ἡ φανέρωσις**

ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ! ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Ἐσφαλμένοι ἀπόψεις αἱ ὁποῖαι, δυστυχῶς, διδάσκονται εἰς τὰς ἡμέρας μας ἀκόμη καὶ ἀπὸ Κληρικοῦς! ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν».

Ὁ ἁγιασμός καὶ τῶν δύο ἡμερῶν, 5ης καὶ 6ης Ἰανουαρίου, εἶναι ἴδιος. Δηλαδή **ἔχει τὴν ἴδια ἀγαστική δύναμη.**

Μερικοὶ, ὅμως, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ γε-

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

Τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων παραλείπεται ἡ ἀνάγνωση τῆς πρώτης μεγάλης Εὐχῆς ἰσχυρίζονται ὅτι, ἐνεκα αὐτῆς τῆς ἐλλείψεως, ὁ ἁγιασμός τῆς 6ης Ἰανουαρίου εἶναι μεγαλύτερος ἁγαστικῆς χάριτος. Οἱ ὑποστηρικτὲς αὐτῆς τῆς ἀπόψεως δὲν ἔχουν δίκιο, διότι ἡ παραλειπομένη εὐχή δὲν εἶναι ἁγαστική ἀλλὰ κηρυκτική. Ἀναλύει θεολο-

γικά τὸ νόημα τῆς εὐρηγίας χωρὶς, ὅμως, νὰ περιέχῃ ἐπίκληση τῆς ἁγαστικῆς Θ. Χάριτος.

Πραγματικὴ διαφορά ἁγαστικῆς δυνάμεως ὑπάρχει μεταξύ τοῦ **Μεγάλου Ἀγιασμοῦ καὶ τοῦ Μικροῦ ἁγιασμοῦ** ποὺ τελεῖται στὴν ἀρχὴ καὶ ἐπὶ τοῦ 3ην ΣΕΛ.

Ποία εἶναι ἡ σπουδαιότης τῶν προφητειῶν τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου;

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Κάλεσμα Βαπτισματικῆς Ἀληθείας

Τοῦ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη, Ἱ. Α. Αμερική

Ἡ ἀκόλουθος ὁμιλία ἐγίνε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν προτεστάντου εἰς τὴν Ὀρθόδοξίαν καὶ στρέφεται κατὰ τῆς ἀρετικῆς βαπτισματικῆς θεολογίας:

"Αὕτῃ ἡμέρᾳ, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ" (Ψαλμ. 117,24).

Αὕτῃ εἶναι μίᾳ ἡμέρᾳ χαρᾶς γιὰ ὅλους ἐμᾶς, ποὺ ἤρθαμε νὰ σὲ γνωρίσουμε καὶ νὰ σὲ ἀγαπήσουμε. Ἀπὸ τὴν πρώτη κίχλας μέρα πού σὲ γνώρισα, ἐσὺ περιέργωσες τὸν ἑαυτὸ σου ὡς Ὁρθόδοξο στὴν καρδίᾳ. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια σου εἰδεξες ὅτι θὰ εἶχες γίνῃ ἐπίσημο Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ ὁ χρόνος δὲν εἶχε ἐρθῆ μέχρι τῆ σημερινῆ ἡμέρα, ὅπου δίνουμε δόξα στὸν Χριστὸ τὸν Θεὸ μας γι' αὐτὸ.

Παρὰ τῆς καλύτερης προθέσεως σου καὶ τὴν προσωπικὴ σου πεποίθησι καὶ τὴν ἐπιθυμία σου νὰ ἀνήκεις στὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία ποὺ ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ, δὲν ἐγίνες μέλος τῆς μέρι αὐτῆ τὴν εὐλογημένην ἡμέρᾳ. Ἦταν ἡ δυσαρέσκεία σου μὲ τὴν πρῶν Ἐκκλησία σου ποὺ σὲ ἔπεισε ἄλλα ὅτι δὲν ἦταν μέρος τῆς Μῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μίᾳ ἀπομιμήσει τῆς ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία ποὺ εἶχε ἤδη διακόμῃ τὴν κοινωνία τῆς μὲ τὴν Ἐκκλησία, οὕσα ἀρχικῶς σχισματικὴ καὶ ἔπειτα ἀρετικὴ.

Ἡ ἐπιθυμία σου διὰ ἀποδοχῆς μὲσω τοῦ βαπτίσματος δείχνει τὴν πεποίθησι σου ὅτι **τὸ βάπτισμα ποὺ ἔλαβες στὴν πρῶν Ἐκκλησία σου δὲν ἦταν τὸ ἀληθινὸ βάπτισμα, διότι δὲν χορηγήθηκε ἀπὸ ἕνα χειροτονημένο λειτουργὸ τῆς Ἐκκλησίας οὔτε σύμφωνα με τὴν διατεταμένη μορφή, ποὺ τελεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τοῦ τριπλοῦ βαπτίσματος, δηλαδή μὲ τριπλὴ κατὰδοση, καὶ μὲ μίᾳ λέξει δὲν εἶχε χορηγηθεῖ ἐντὸς τῆς Μῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.**

Τὸ βάπτισμα στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι τὸ ἀληθινὸ βάπτισμα

Ἁγ. Ἰωάννου Μαξίμοβιτς: Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

Σήμερα ἡ φύση τῶν ὑδάτων καθαγιάζεται. Σήμερα ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ βαπτίζεται στὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνῃ, χωρὶς νὰ ἔχει ἀνάγκη ὁ ἴδιος νὰ ἐξαγιστεῖ, ἀλλὰ προκειμένου νὰ ἐξαγιστεῖ τὸ ἀμαρτωλὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὸν ῥύτιο.

Σήμερα οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγουν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἀκούγεται:

«οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός». Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται πάνω στὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὁ Ὅποιος στέκεται στὸν Ἰορδάνῃ, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει ὅτι πράγματι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐνορακόμενος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἁγία Τριάδα εὐκρινῶς φανερώνεται καὶ ἀποκαλύπτεται στὸν κόσμο.

Τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνῃ καθοσιώνονται καὶ ταυτοχρονα ὅλα τὰ ὕδατα τῆς δημιουργίας, ἡ ἴδια ἡ φύση τοῦ ὕδατος. Τὸ ὕδωρ παρέχει τὴ δύναμη, γιὰ νὰ ἐξαγιστεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου· νὰ ἀναγεννηθεῖ ὁ ὅλος ἄνθρωπος σὲ μίᾳ καινῇ ζωῇ μὲσω τοῦ βαπτίσματος.

Μέσω τοῦ ὕδατος ὁλόκληρη ἡ φύση ἐξαγιστεῖ ἀπὸ τὸ ὕδωρ ἐξήλθε ὁ κόσμος· τὸ ὕδωρ διεσπείρει παντοῦ, διαποτίζει τὰ πετρώματα σὲ κάθε μέρος τῆς γῆς ζωοποιώντας τὰ πάντα στὴ φύση. Χωρὶς αὐτὸ οὔτε ζῶα οὔτε φυτὰ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν.

Τὰ ὕδατα καθαγιάζονται καὶ μὲσω αὐτῶν ὁλόκληρος ὁ κόσμος, σὲ προτομομασία τῆς ἀναγέννησης τῆς μελλούσας αἰώνιας Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Κάθε χρόνο αὕτῃ τὴν ἡμέρᾳ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται, ἐπαναλαμβάνοντας καὶ ἐπιβεβαιώνοντας ὅτι ἐπιτελεῖται κατὰ τὸ Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐξανά οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγουν, ἔνα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται. Δὲν τὸ βλέπουμε μὲ τὰ σωματικά μας μάτια, ἀλλὰ αἰσθανόμεθα τὴν ἐνέργειά Του. Κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ Ἀγιασμοῦ, τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα καθαγιάζονται ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μεταμορφώνονται· γίνονται ἄφθαρα καὶ διατηροῦν τὴν ἐνέργειά τους γιὰ πολλὰ χρόνια. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ ἀνιληφθεῖ

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἄοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν

Γράφει ὁ κ. Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος 3ον

Νεωτέρα ἐποχὴ

Σιωνισμός καὶ Μασονία

Ἦσως τὸ ὄνειρο τοῦ Σιωνισμοῦ νὰ ἔμενε πάντα ὄνειρο, ἂν στίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰῶνα δὲν καταφέρναν οἱ Σιωνιστὲς νὰ διεσπείρουν καὶ μὲ ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία νὰ ἐλέγξουν πλήρως τῆς τεκτονικῆς στοῆς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέχρι καὶ τὸν 17ο αἰῶνα, οἱ τεκτονικὲς στοῆς ἦσαν ὀργανωμένα σωματεία μαστόρων, ποὺ ἀσχολοῦνταν μὲ κατασκευὴ μνημειῶδων κτηρίων. Οἱ (ἐλεύθερο)τέκτονες (Freemasons, μασόνοι) εἶχαν δεχθεῖ στοὺς κόλπους τους καὶ ἀρκετοὺς διανοημένους, ποὺ εἶχαν δώσει καὶ φιλοσοφικὴ διάσταση στίς στοῆς.

Κάπου στίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰῶνα διεσπείσαν μαζικὰ οἱ Σιωνιστὲς στίς μασονικὲς στοῆς καὶ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα τῆς μετέπειτα σὲ ἐβραϊκῆς – καπιταλιστικῆς ὀργανώσεως, οἱ ὁποῖες ἀρχισαν νὰ ἐργάζονται πρεπειτῶδως γιὰ τὴ δημιουργία τῆς αὐτοκρατορίας. Τὰ πάντα, ὅμως, γίνονται μυστικά, κρυφά, μὲ διάφορα φιλοσοφικά ἢ κοινωνικά προσιτεῖα. Οἱ μασόνοι, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, θά ἦταν οἱ ὄρατοι στρατιῶτες τῆς ἐκκολλητῆς αὐτοκρατορίας καὶ οἱ μασονικὲς στοῆς οἱ ναοὶ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τῆς ταλμουδικῆς θρησκείας.

Τὸ ἔτος 2016 ἀπρὸχόλησαν ζωηρῶς αἱ προφητεῖαι. Εἰς διαφορὰς ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ ἐντυπια σχεδὸν εἰς καθημερινῇ βῆσιν ἐδημοσιεύοντο προφητεῖαι παλαιαὶ καὶ νέαι, χρησιμοῦ προερχόμεναι ἀπὸ διαφόρους θρησκείας καὶ πολιτισμοῦ καὶ σωρεῖα διὰ «τὰ μέλλοντα συμβαίνειν». Μάλιστα πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐντυπια εἶδον ὁμοῦσαν βιβλία μὲ προφητείας -εἰ δυνατόν- ὁσίων γερόντων τῆς Ὀρθοδοξίας ποὺ προσφάτως διεκρηκτοῦν ἡ ἀναμφισβήτητος ἀγιότης των. Δὲν ἐλείπων ὠστόσο καὶ δημοσιεύσεις ποὺ ἀφειρόμεν εἰς ἀγνώστους, φερομένους ὡς «προφήτας» ἢ «προφήτῶδες» ἀγνώστου θρησκευματος ποὺ εἶναι ἐν ζωῇ καὶ προεμνήσαν σεισμῶν, λιμῶν, καταπονησιμῶν καὶ ἐνα νέον παγκόσμιον πόλεμον. Διαπὶ τῶσιν ἐνδιαφέρον;

Μία πρόχειρος ἀπάντησις, ἡ ὁποία πολλὰκὶς ὄντως ἀληθεῖς, εἶναι ὅτι ἐπιχειροῦν ἐμπορικῶς ἐκμετάλλευσαι Ἁγίων, τοῦς ὁποῖους εὐλαβοῦνται οἱ πιστοὶ ἢ ἡ ἐξαισις τῆς φαντασίας καὶ τῆς περιεργίας. Ὡστόσο, τὸ ζήτημα εἶναι περισσότερον περὶ τῶσιν. Ἐπειδὴ οἱ πωλητῆς αὐταὶ δὲν ἀφοροῦν μόνον εἰς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους (θά λέγαμε μᾶλλον ὅτι οἱ εὐσεβεῖς εἶναι καὶ ἰδιαίτερος προσεκτικὸς εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα), δὲν πρόκειται μόνον διὰ τὴν χειραγώγησιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον καὶ διὰ τὴν ἀγωνίαν ποὺ καλλιεργοῦν αἱ περιστάσεις. Ἡ βαρεῖα οικονομικῆς κρίσεως τῆς πατρίδος μας, ἡ ὁποία εὐρίσκειται εἰς τὸ τρίτον -καὶ μάλιστα τρίπλοον- μνημόνιον καὶ διανύει τὸν ἐβδόμον χρόνον ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ περὶ ἡλθεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάσταση, εἶχε ἐξαθλιώσει ἀνα τμήματα τῆς κοινωνίας, τὸ ὁποῖον ἀναγίγει μίᾳ «μαγκιῆς» προελαστικῆς ἐλπίδος. Παράλληλως ἐπεδίδη ὅλα τὰ ἐθνικά μας ζητήματα εἶναι ἀνοικτὰ (ἢ Τουρκία ἀμφισβητεῖ τὴν ἑλληνικὴν κυριότητα τῶν νήσων καὶ τῆς Θράκης, ἡ Κύπρος ἀναζητεῖ λύσιν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν προαρθρητικῶν τῶν κατοχυρωμένων εἰς τὴν Τουρκίαν, ἡ Ἀλβανία πρῆγως νὰ ἐνεργῇ διεκδικήσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ καταφέρειται κατὰ τῆς ἑλληνικῆς μενονήτης τῆς Β. Ἠπείρου κ.ά.) ἀκόμη καὶ οἱ πῶ ψυχροαίμοι ἀρχίσουν καὶ ἀνησυχῶν καθὼς αἰσθητῶς ἐξελίξεις καὶ ἀλλαγὰι (ἐκλογαὶ εἰς Ἀμερικήν καὶ Εὐρώπην, πόλεμος εἰς Συρίαν, μεταναστευτικὸν κ.λπ.) καλλιεργῶν μίαν ἀβεβαιότητα διὰ τὸ ἄμεσον μέλλον καὶ ἀναζητοῦν καὶ αὐτὸ διέχον. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἴληθε νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἄγλωσσις τῆς Βασιλείας τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν Πατριάρχην Μόσχας πρὸ

τῆς «ξανθὸν γένος» ἄλλοτε ταυτίζεται μὲ τοὺς Ρώσους καὶ ἄλλοτε μὲ τοὺς Γερμανοὺς. Ἡ «κόκκινη μιλιά» ταυτίζεται ἀπὸ κάποιους ἀκόμη καὶ μὲ τὴν Μέκκαν, ἐνῶ ἡ τουρκικὴ παραλλαγή τῆς ἱστορίας ὡς «κόκκινον μῆλο» ἀναφέρεται εἰς τὴν κραταιὰν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλαμ ἐπὶ ὀνομαστῶν χριστιανικῶν πόλεων.

Τὸ ἔτος 2016 ἀπρὸχόλησαν ζωηρῶς αἱ προφητεῖαι. Εἰς διαφορὰς ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ ἐντυπια σχεδὸν εἰς καθημερινῇ βῆσιν ἐδημοσιεύοντο προφητεῖαι παλαιαὶ καὶ νέαι, χρησιμοῦ προερχόμεναι ἀπὸ διαφόρους θρησκείας καὶ πολιτισμοῦ καὶ σωρεῖα διὰ «τὰ μέλλοντα συμβαίνειν». Μάλιστα πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐντυπια εἶδον ὁμοῦσαν βιβλία μὲ προφητείας -εἰ δυνατόν- ὁσίων γερόντων τῆς Ὀρθοδοξίας ποὺ προσφάτως διεκρηκτοῦν ἡ ἀναμφισβήτητος ἀγιότης των. Δὲν ἐλείπων ὠστόσο καὶ δημοσιεύσεις ποὺ ἀφειρόμεν εἰς ἀγνώστους, φερομένους ὡς «προφήτας» ἢ «προφήτῶδες» ἀγνώστου θρησκευματος ποὺ εἶναι ἐν ζωῇ καὶ προεμνήσαν σεισμῶν, λιμῶν, καταπονησιμῶν καὶ ἐνα νέον παγκόσμιον πόλεμον. Διαπὶ τῶσιν ἐνδιαφέρον;

Μία πρόχειρος ἀπάντησις, ἡ ὁποία πολλὰκὶς ὄντως ἀληθεῖς, εἶναι ὅτι ἐπιχειροῦν ἐμπορικῶς ἐκμετάλλευσαι Ἁγίων, τοῦς ὁποῖους εὐλαβοῦνται οἱ πιστοὶ ἢ ἡ ἐξαισις τῆς φαντασίας καὶ τῆς περιεργίας. Ὡστόσο, τὸ ζήτημα εἶναι περισσότερον περὶ τῶσιν. Ἐπειδὴ οἱ πωλητῆς αὐταὶ δὲν ἀφοροῦν μόνον εἰς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους (θά λέγαμε μᾶλλον ὅτι οἱ εὐσεβεῖς εἶναι καὶ ἰδιαίτερος προσεκτικὸς εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα), δὲν πρόκειται μόνον διὰ τὴν χειραγώγησιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον καὶ διὰ τὴν ἀγωνίαν ποὺ καλλιεργοῦν αἱ περιστάσεις. Ἡ βαρεῖα οικονομικῆς κρίσεως τῆς πατρίδος μας, ἡ ὁποία εὐρίσκειται εἰς τὸ τρίτον -καὶ μάλιστα τρίπλοον- μνημόνιον καὶ διανύει τὸν ἐβδόμον χρόνον ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ περὶ ἡλθεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάσταση, εἶχε ἐξαθλιώσει ἀνα τμήματα τῆς κοινωνίας, τὸ ὁποῖον ἀναγίγει μίᾳ «μαγκιῆς» προελαστικῆς ἐλπίδος. Παράλληλως ἐπεδίδη ὅλα τὰ ἐθνικά μας ζητήματα εἶναι ἀνοικτὰ (ἢ Τουρκία ἀμφισβητεῖ τὴν ἑλληνικὴν κυριότητα τῶν νήσων καὶ τῆς Θράκης, ἡ Κύπρος ἀναζητεῖ λύσιν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν προαρθρητικῶν τῶν κατοχυρωμένων εἰς τὴν Τουρκίαν, ἡ Ἀλβανία πρῆγως νὰ ἐνεργῇ διεκδικήσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ καταφέρειται κατὰ τῆς ἑλληνικῆς μενονήτης τῆς Β. Ἠπείρου κ.ά.) ἀκόμη καὶ οἱ πῶ ψυχροαίμοι ἀρχίσουν καὶ ἀνησυχῶν καθὼς αἰσθητῶς ἐξελίξεις καὶ ἀλλαγὰι (ἐκλογαὶ εἰς Ἀμερικήν καὶ Εὐρώπην, πόλεμος εἰς Συρίαν, μεταναστευτικὸν κ.λπ.) καλλιεργῶν μίαν ἀβεβαιότητα διὰ τὸ ἄμεσον μέλλον καὶ ἀναζητοῦν καὶ αὐτὸ διέχον. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἴληθε νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἄγλωσσις τῆς Βασιλείας τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν Πατριάρχην Μόσχας πρὸ

τῆς «ξανθὸν γένος» ἄλλοτε ταυτίζεται μὲ τοὺς Ρώσους καὶ ἄλλοτε μὲ τοὺς Γερμανοὺς. Ἡ «κόκκινη μιλιά» ταυτίζεται ἀπὸ κάποιους ἀκόμη καὶ μὲ τὴν Μέκκαν, ἐνῶ ἡ τουρκικὴ παραλλαγή τῆς ἱστορίας ὡς «κόκκινον μῆλο» ἀναφέρεται εἰς τὴν κραταιὰν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλαμ ἐπὶ ὀνομαστῶν χριστιανικῶν πόλεων.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰωάννου πρέπει νὰ θυμόμεθα συχνὰ καὶ οἱ σημερινοὶ κληρικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀναπτύσσουν ποιμαντικὸ ἔργο, ἀλλὰ συχνὰ τὸ θεμελιώνουν στὸ δικὸ τους πρόσωπο καὶ ὄχι στὸ Χριστὸ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγκλωβίζονται τοὺς καταπροαίρετους στὸ δικὸ τους χῆρο, ἀφαιρώντας τοὺς κάθε δυνατότητα ἐπιλογῆς.

Οἱ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύονται ἰδιοβρύχους καὶ ἰδιοτελεῖς κληρικοὺς, ἀλλὰ τὸ Χριστὸ, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴ σωτηρία τους ἐχυσε τὸ αἷμα τοῦ πάντων στὸ σταυρὸ. Συγχρόνως νὰ παρακινῶν καὶ ἄλλους νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμῳ ποῦ ὑπέδειξε ὁ Χριστὸς, μιμνημένοι τὸν ἀπόστολο Ἀνδρέα τὸν Πρωτόκλητο, ὁ ὁποῖος μίλησε στὸν ἀδελφὸ τοῦ Πέτρου γιὰ τὸν ἀναμένο Μεσσία. Πάντα βεβαίαι μὲ εὐγένεια, διάκρισι, σεβασμὸ τῆς ἐλευθερίας τους, ἀλλὰ καὶ ἀγνὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ ιεραποστολικὴ πράξι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται στὸς ἄλλους οὔτε νὰ μεθοδεύεται μὲ ὑποκριτικὸς τρόπους. Πρέπει νὰ εἶναι ἀνοιχτὴ καὶ φανερὴ. Καὶ προπαντὸς αὐτὸς ποῦ ἐργάζεται ιεραποστολικὰ πρέπει νὰ εἶναι φωτεινὸ παράδειγμα, γιὰ νὰ εἶναι πειστικὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς.

Ἡ καλύτερη ιεραποστολὴ εἶναι τὸ παράδειγμα. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι βλέπουν καθαρῶς προθέσεις, ἀνιδιότελα καὶ κυρίως ἐμπρακτὴ ἀγάπη, ἔχουμε λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ὅμως τὸ παράδειγμα αὐτὸ δὲν εἶναι σὺνηθές. Λίγοι κληρικοὶ καὶ λιγότεροι μεγαλόχημοι φωτίζουν τὸν ὄπλο λαὸ καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἑοχατὴ ἐλπίδα. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι κληρικοὶ καὶ ἴδιος οἱ ἐπισκοπικοὶ νομίζουσι ὅτι ποιοῦν τὸ καὶ τὸ Θεοῦ μὲ τὰ κενὰ ρητορικὰ λόγια, μὲ τῆς λαμπρῆς ιεραπικῆς στοῆς, μὲ τὸ κοσμικὸ φρόνημα καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸ ἦθος. Ἡρμονοῦν ὁμως ὅτι ὁ λόγος τους δὲν εἶναι ἀξιόπιστος καὶ οἱ ἀνεκπλήρωτες ὑποσχέσεις προκαλοῦν καὶ σκανδαλίζουσι.

Κατὰ παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ πολλοὺς μοναχοὺς ποῦ δραστηριοποιῦνται ἐκτὸς μοναχικῆς μάνδρας. Ἐμφανίζονται ὡς ἄνθρωποι ἀφοσιωμένοι στὸ Θεὸ, μὲ ἀκτημοσύνη, ὑπακοὴ καὶ παρθενία. Στὴν πραγματικότητᾳ μόνον τὴν τελευταία ἔχουν. Τὰ χρήματα δὲν τοὺς λείπουν-μερικὸι ἱερομόναχοι εἶναι ἐμισθοὶ ἐφημέριοι- καὶ ἡ ὑπακοὴ εἶναι ἀντιπράξι, ἀφοῦ οἱ γέροντες τους κάνουν ὅ,τι ἐκείνοι τοὺς ζητοῦν, προκειμένου οἱ ὑποτακτικοὶ τους νὰ ἐργαστοῦν ιεραποστολικά. Προφάνεις, ὅταν λείπουν οἱ βασικῆς μοναχικῆς ἀρετῆς δὲν ὑπάρχει τὸ φωτεινὸ παράδειγμα, παρὼλὰ τὰ ἐπαινετικά λόγια, ποῦ ἀκούουσι στὴν ἀρχὴ τῆς ιεραποστολικῆς τους δραστηριότητος.

Ὁ ιεραποστολικὸς ζῆλος θέλει συνεχὴ τροφοδοσία, γιὰ νὰ συμβάλει στὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος νὰ γίνῃ μίᾳ νωχελικῆς συνήθειας, ποῦ θά μοιχεύῃ μὲ ἀκαρπὸ δέντρο ποῦ πρέπει νὰ κοπτεῖ, γιὰ νὰ μὴ ἀχρηστεύῃ τὸν τόπο.

Ὁ ἁγιασμός καὶ τῶν δύο ἡμερῶν, 5ης καὶ 6ης Ἰανουαρίου, εἶναι ἴδιος. Δηλαδή **ἔχει τὴν ἴδια ἀγαστική δύναμη.**

Μερικοὶ, ὅμως, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ γε-

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τὴν 6ην Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας εορτάζει τὸ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀνοτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Φιλοθέου, Ἁγ. Ὅρος.

Ἐρωτήματα διὰ τὸ Ψαλτήριον

Μὲ χαρὰν ἐπιληροφώρηθημεν τὴν ἐπανέρξιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Δελτίου Βιβλικῶν Μελετῶν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸ θά ὑπηρετήσῃ θεολογικὰ ἄρθρα, ποῦ θά ἀφοροῦν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὴν ὁποῖαν τόσον ἠγάπησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Μεταξὺ τῶν ἀρθρων ποῦ φιλοξενουμένων, ἠρμοιστεῖται καὶ ἄρθρον τοῦ αἰδευσιμολογιστάτου πρωτοπρεσβυτέρου Ἀντωνίου Πινακοῦλα μὲ θέμα «Ἡ ἐπαναφορά τοῦ Ψαλτηρίου στὴν ἐνοριακὴ λειτουργικὴ ζωῇ».

Τὸ ἄρθρον ἀρχικῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ Ψαλτηρίου εἰς τὴν σημερινὴν λειτουργικὴν ζωὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὀρθῶς ἐπισμαίνεται ὅτι πολλὰκὶς ἀντιθέτως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ τυπικοῦ, ἡ ἀνάγνωση τοῦ Ψαλτηρίου παραλείπεται, γεγονόςς τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει πλῆγμους εἰς τὴν ἀρπότητα καὶ τὸ βάθος τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς, τὴν ὁποῖαν «ἀκρωτηρίαζει», ὡς γράφει. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὁ π. Ἀντωνίου προχωρεῖ εἰς προτάσεις διὰ τὴν ἐπανεργοποίησιν τῆς χρήσεως τοῦ Ψαλτηρίου εἰς τὴν ἐνοριακὴν ζωὴν καὶ τέλος ἀσκεῖ κριτικὴν εἰς τὴν προσφάτως ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας ἀπόδοσιν τοῦ Ψαλτηρίου ἀπὸ τὸ κεῖμενον τῶν Ὁ' εἰς τὴν νέαν ἑλληνικήν.

Τὸ ἄρθρον ἀρχικῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ Ψαλτηρίου εἰς τὴν σημερινὴν λειτουργικὴν ζωὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὀρθῶς ἐπισμαίνεται ὅτι πολλὰκὶς ἀντιθέτως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ τυπικοῦ, ἡ ἀνάγνωση τοῦ Ψαλτηρίου παραλείπεται, γεγονόςς τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει πλῆγμους εἰς τὴν ἀρπότητα καὶ τὸ βάθος τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς, τὴν ὁποῖαν «ἀκρωτηρίαζει», ὡς γράφει. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὁ π. Ἀντωνίου προχωρεῖ εἰς προτάσεις διὰ τὴν ἐπανεργοποίησιν τῆς χρήσεως τοῦ Ψαλτηρίου εἰς τὴν ἐνοριακὴν ζωὴν καὶ τέλος ἀσκεῖ κριτικὴν εἰς τὴν προσφάτως ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας ἀπόδοσιν τοῦ Ψαλτηρίου ἀπὸ τὸ κεῖμενον τῶν Ὁ' εἰς τὴν νέαν ἑλληνικήν.

Εἰσαγωγὴ μεταφράσεων εἰς τὴν λατρείαν;

Τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον προβληματίζει εἰς τὸ ἄρθρον, εἶ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

«Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ και ἐπί γῆς ὄφθέντι»

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ του Αγίου Δωδεκαμήρου ολοκληρώνονται με τὴ μεγάλη δεσποτικὴ εορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἡ ὁποία ἐντάσσεται στὴς μεγάλες εορτές του ἑνιαυτοῦ. Ὁ Κύριός μας, ὅταν ἔγινε τριάντονα ἐτῶν καὶ ἐνηλικιώθηκε, σύμφωνα με τὴν ἐβραϊκὴ συνήθεια, ἀποφασίσαε νὰ ἀρῆσει τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ Του καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐπέλεση του ἐπὶ τῆς σωτηριώδους ἐργου, τὸ ὁποῖο Του ἀνέθεσε ὁ Οὐράνιος Πατέρας. Χρειαζόταν ὅμως μία ἀξιόπιστη μαρτυρία γιὰ τὸ πρόσωπό Του, ἀπὸ κάποιον σεβαστὸ καὶ ἀξιόπιστο πρόσωπο, γιὰ νὰ γίνεῖ ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὴν ἰουδαϊκὴ κοινότητα. Ὁ φαρισσαῖος καὶ ἐγνωσμένης ἀγιότητος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἦταν αὐτὸς ποῦ ἔθε Τὸν φανερώσει στους πολυπληθεῖς μαθητές του, «ὡς φανερωθεὶ τῷ Ἰσραὴλ», ἀφοῦ «Ὁὐκ ἦν ἕκείνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἴνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός» (Ἰωάν.1,8). Μαρτυρήσει περὶ αὐτοῦ λέγοντας: « Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀίρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν.1,29,31). Ἔτσι Τὸν

Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ

ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΞΙΑ ἡμέρα τῶν Θεοφανείων ἡ Ἐκκλησία μέσ τῆς τῆς μνήμῃ του Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, διότι εἶναι τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, τὸ ὁποῖο πρωταγωνίστησε, ἀπὸ ἀνθρώπινης πλευρᾶς, στὸ μεγάλο καὶ σωτήριο γεγονός τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου. Σύμφωνα με τὸ σύγχρονο θεολόγο Ὁ μεγάλο εὐσεβὴς ἀνδρᾶς πᾶντο ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο, αὐτὸς ποῦ ἀνοίξε τὸ δρόμο νὰ περάσει ὁ Λυτρωτὴς μας. Εἶναι ὁ μεγάλος ἀγγελιοφόρος τῆς ποῦ χαρισμῶσος καὶ ἑλπιδοφόρος ἀγγελλίας ὁλων τῶν ἐποχῶν: τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Εἶναι ὁ κομιστὴς καὶ ὁ διαπύριος κήρυκας τῆς μετανοίας καὶ ὁ ἀπεγκυρὸς ἐλεγκτὴς τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἁμαρτίας. [...] Στόχος τοῦ Τιμίου Προδρόμου ὑπῆρξε κυρίως ἡ πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξουσία τῆς ἐποχῆς του, ἡ ὁποία εἶχε φτάσει σὲ ἐσχάτα σημεῖα κατὰπτωσης καὶ ἠθικῆς σήψης. Πυρωμένος ἀπὸ τοῖο ζῆλο, ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτηση ὁ ἱερὸς ἀνδρᾶς μύδρους κατὰ τῶν δυναστών του λαοῦ. [...] Ἰδιαίτερος στόχος του ἔγνε ἡ διεφάρμενῃ πολιτικὴ ἐξουσία τῆς ἐποχῆς του. Τὰ διάφορα ἀνδρείκελα – ἐξωμύσεις συμπατριώτες του ἀκούσανο τυραννικῆς ἐξουσίας γιὰ λογαριασμοὺς τῆς σφεδερρακτικῆς κομοκρατίας Ρώμης. Ἐνῶ ὁ λαὸς στέναξε κᾶτω ἀπὸ τὴν πιὸ σκληρὴ δουλεία καὶ λιμοκτονία, αὐτοὶ ζῶσαν μέσα στῆ χλιδῆ, τῆς ἀτέλειωτες διακεδέσσεις καὶ τὴν ἀνηλεώτητα». Ἀλλὰ πᾶρρωσε με τὸ μαρτύριο καὶ τὸ θάνατο τὸν ἔλεγχο κατὰ τῆς ἀνθηκότητας καὶ τῆς ἀδικίας. Ἡ διεφάρμενῃ Ῥηρωδία δὲ πέτυχε τὸν ἀποκεφαλισμό του. Ἔτσι ὁ Ἰωάννης ἔμεινε στὴν ἱστορία συνδεόμενος με τὸν ἐλεγκτικὸ λόγο, κατὰ ποῦ λείπει ἐπιδεικτικὰ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ἐκκλησιαστικὸς ἀνδρᾶς.

Ἴδου τὸ φερέφονος τῆς Πανθηρκειάς!

ΥΠΑΡΧΕΙ καὶ τρίτο σημεῖο σὲ πρόσφατο ἱεροσῆμικο (ὑποκριτικό) λόγο τοῦ κ. Φραγκίσκου, σχετικὰ με τὰ κροντέλαν ποῦ ἀνεῖρτεται ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἐνόητητα τῶν χριστιανῶν, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ κ. Μ. Κείος. Διαβάσατε καὶ φρίξετε: «Τὸ δεύτερο ψευδὸς μοντέλο γιὰ τὸν πνοικτικὸ εἶναι τὸ μοντέλο τῆς δημομορφίας. Ὅταν οἱ θεολογικῆς, λειτουργικῆς, πνευματικῆς καὶ κανονικῆς διαφορᾶς πραγματικὰ ἔχουν τὴς ρίζες τους στὴν ἀποστολικὴ παράδοση, εἶπε, δὲν εἶναι ἀπειλή, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι θεσφορὸς γιὰ τὴν ἐνόητητα τῆς Ἐκκλησίας. Τέλος, τὸ τρίτο ψευδὸς μοντέλο σύμφωνα με τὸν Πάπα, εἶναι ἡ ἰδέα τῆς ἐνόητους ποῦ «πληγῆσαι πίσω στὸ χρόνο», γιὰ νὰ ἐνωματώσει μία ἐκκλησία στὴν ἄλλη. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀρνῆθεὶ τὴ δικὴ τὸς ἱστορία πίστης, εἶπε, καὶ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀνεγείνη τὴν πρακτικὴ του προσηλυτισμοῦ, τὴν ὁποία ἀποκάλυψε «ὀληθρήρη γιὰ τὸ οἰκουμἐνικό ταξίδιο». Ὁ ἀληθινὸς οἰκουμἐνισμὸς, ὁ Πάπας κατέληξε στὸ συμπέρασμα, εἶναι ὅταν δὲν ἐπιτεκνώνεται στους δικούς μας λόγους καὶ κανονισμούς, ἀλλὰ μᾶλλον στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἀπατᾶ ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἀκούσομε, νὰ μαβῆνομε καὶ νὰ βεβαίωσομε στὸν κόσμο» (Ἰστ. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ!). Ἴδου τὸ πλῆον ποῦ φερέφονο τοῦ σύγχρονου συγκρητιστικὸ οἰκουμἐνισμοῦ! Ὁ θεολογικῆς διαφορᾶς ἢ αὐτὸν «δὲν εἶναι ἀπειλή, ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι θεσφορὸς γιὰ τὴν ἐνόητητα τῆς Ἐκκλησίας!» Ἐνόητητα με ποικλομορφία, δηλαδή ἐνόητητα ἀλήθειας καὶ ψευδούς, ὡστε κατὰ τὸν «ἀλάθητο» «Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀρνῆθεὶ τὴ δικὴ τὸς ἱστορία πίστης», «κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἀνεγείνη τὴν πρακτικὴ του προσηλυτισμοῦ», διὸ εἶναι γὰ ἐκεῖνον «ὀληθρήρη γιὰ τὸ οἰκουμἐνικό ταξίδιο!» Ἀναρωτιώμαστε: πόσο διαφορετικὰ θὰ μιλούσε κάποιος ἄλλος δημοσιογράφος τῆς ἐφαλτικῆς πανθηρκειᾶς τοῦ Ἀντῆριστοῦ;

Σκοπεῖουν

νὰ μᾶς ταΐζου ἐντομα!

ΝΕΑ ΤΑΞΗ πραγματικῶν καὶ στῆ διατροφή μας! Ἐσχάστε, σὲ λίγα χρόνια, τῆς παραδοσιακῆς μας διατροφικῆς συνήθειας, διὸ ἀλλοθι θὰ ἀποφασίσουν ἢ αὐτεῖς! Μὲ τὸ πρόχηρη τῆς «ὑπερβέρμανσης τοῦ πλανῆτῆ» κάποιος «φωτιστὴς» ἀποφασίσαε νὰ μᾶς ταΐζου ἐντομα! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ἡ διατροφή με ἔντομα, ὅπως οἱ γρύλλοι μπορεῖ νὰ βοθηθῆσι στὴν ἐπεβράθυση τῆς ὑπερβέρμανσης τοῦ πλανῆτῆ, σύμφωνα με μελέτῃ Σουηδῶν ἐπιστημητῶν. Τὰ τριῶνια ἀποτελοῦν ἔδεσμα ἑδῶ καὶ αἰώνες σὲ πᾶσα μέρη τοῦ κόσμου, ἰδίως σὲ

ἐβᾶππισε στὰ ἰορδάνεια νᾶματα καὶ «ἐμάρτύρησεν Ἰωάννης λέγων ὅτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ... οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καὶὼ ἐώρακα καὶ μαμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν.1,32). Δὲν ἦταν ὅμως ἀρκετὴ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννη καὶ ἢ αὐτὸ ὑπῆρξε ὑπερκόσμιος μαρτυρία. Φανερώθηκε ὁ Ἰδιος ὁ Τριᾶδικός Θεός, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν εὐδοκία Του στὸν Υἱὸ Του ἀγαπητῷ. Τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός τῆς θεοφάνειας εορτάζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, γιὰ νὰ δηλώσῃε σὲ καθὲ ἀμφισβητή ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν κάποιος σημαντικὸς ἀνθρώπος, ὅπως τὸν θέλει ἡ ἀνθρώπινη διάνοηση, ἀλλὰ ὁ σαρκωμένος Θεός, ὁ κατὰ φύσιν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅσιος ἕως ἀνθρώπων, γιὰ νὰ σώσει τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ διαβόλου, τοῦ θάνατο. Δι' Αὐτοῦ «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς» (Ττ.1,11).

ἠχώρες τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας, ὅπου θεωρεῖται ὡς ἓνα θρηπτικὸ συμπλήρωμα, ποῦ περιεχεὶ πολὺ περισσότερο σῆδρο ἀπὸ τὸ σπανικὸ καὶ ἄλλα χόρτα. Οἱ διατροφολογοὶ ἐπιστημαῖουν ὅτι οἱ γρύλλοι διαθέτουν διπλάσια ἐπιπέδα πρωτεΐνης σὲ σύγκριση με τὸ βόειο κρέας. Ἐξέλλου, ὁ περιορισμὸς τῆς καταναλώσεως κρέατος θεωρεῖται ὡς ἓνα σημαντικό ὄπλο στῆ μάχη κατὰ τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς.

ὑποσχεθεὶ νὰ ἀναγνωρίσει τὴν Ἰερουσαλήμ ὡς πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραὴλ (κατὰ ποῦ δὲν ἔκανε ὁ Οὐράμιος καὶ ἡ Κλίβινος). [...] τὸ ἀνώτατο ἐβραϊκὸ συμβόλιόμ ἀπέτειλε ἐπιστολή, με τὴν ὁποία προσέφερε τὸ πνευματικὸ δὺο γιγέτης τὴν εὐκαιρία με τὸ δόσῶν ὡς σύγχρονο Ἰσραὴλ (μῆ-ἐβραῖοι βασιλιάδες, οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζου τὴ σημασία τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντα) (Ἰστολ. Πατερικὴ Παράδοση)! Εἶναι ἐνόητο πῶς ἂν ἡ εἰδηση ἀληθεύει τότε, τὰ πράγματα παῖνον δραματικὴ μορφή. Μὲ ἄλλα λόγια μπαῖνομε στὴν τελικὴ εὐθεῖα γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ μεγάλου ἄνομου καὶ στὴν ἔλευση τῶν ἐσχάτων καιρῶν, τοὺς ὁποῖους ἡ Ἐκκλησία μας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, προεῖδε καὶ προεδοτοῖρησε. Ἐμᾶς δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς καταλάβει φόβος, ἀλλὰ χόρα, ποῦ ὁ Θεός μας ἀξίωσε στῆς ἡμέρας μας, νὰ δοῦμε τὴν παρέλευση τοῦ παλιοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀνατολή τῆς αἰωνιότητῆς! Ἀδελφοὶ ἐστὲ εἰομο!

Ἅγιος Ἰ. Πόποβιτς: Δὲν ὑπάρχουν μυστήρια εἰς τὰς αἰρέσεις!

ΑΚΟΥΜΕ ἀπὸ τὰ στόματα τῶν οἰκουμἐνιστῶν καὶ διαβάζουτε στὰ ἄρθρα τοῦς ἀπίστευτα ἀντορθόδοξα πράγματα. Ἔνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὅτι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δικαιοῖται νὰ κατέχη τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Μῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶς καὶ οἱ ἄλλες «ἐκκλησίαις» εἶναι μέλη τῆς, ἔχουν χᾶρη, ἔγκυρα μυστήρια καὶ παρέχουν σωτηρία! Ἀλλὰ δεῖτε τί ἔγραψε περὶ αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς: «Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεοἀνθρώπου Χριστοῦ, διατυπωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Συνόδων, περὶ τῶν αἰρετικῶν εἶναι ἡ ἔξης: αἱ αἰρέσεις δὲν εἶναι Ἐκκλησία, οὐτε δύνανται νὰ εἶναι Ἐκκλησία. Διὰ τοῦτο δὲν δύναται αὐτὰ νὰ ἔχουν τὰ ἅγια Μυστήρια, ἰδιαίτερος δὲ τὸ Μυστήριον τῆς Ἐυχαριστίας, τὸ μυστήριον τοῦτο τῶν μυστηρίων. Διὸτι ἀκριβῶς ἡ θεία Ἐυχαριστία εἶναι τὸ πᾶν καὶ τὰ πᾶντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ: καὶ Αὐτός ὁ Θεοἀνθρώπος Κύριος Ἰησοῦς καὶ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡενικός πᾶν τὸ τοῦ Θεοανθρώπου. [...] Εἰς τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων Μυστηρίων, τὸ μόνον μυστήριον εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, τὸ Σῶμα τοῦ Θεοἀνθρώπου Χριστοῦ, οὕτως ὡστε αὐτὴ νὰ εἶναι καὶ ἡ μὴν τῆρη καὶ τὸ περιεχομένον ὅλων τῶν θείων Μυστηρίων. Ἔνα ἀπὸ τὰ θεοἀνθρώπων τοῦτο καὶ παμπερικαινον Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Παν-μυστήριον, οὐτε δύνανται νὰ ὑπάρχουν «μυστήρια»... ὡς ἐκ τοῦτου μόνον μᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸ μοναδικὸν τοῦτο Παμμυστήριον τοῦ Χριστοῦ, δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ Μυστηρίων καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετον. ... Τὰ Μυστήρια δὲν δύναται νὰ ὑπάρξωσι ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας οὐτε νὰ θεωροῦνται ἔξω ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» (Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμἐνισμός») Λόγος πατερικός, λόγος ἀλήθειας!

Τὰ βοσειδι καταναλώνουν τεράστιες ποσότητες καλλιέργειας καὶ νεροῦ, ἐνῶ παράγουν ἐπίσης μεγάλες ποσότητες μεθανίου, ἐνὸς ἀερίου ποῦ θορηκτικότη πᾶσι ποῦ ἰσχυροῦ ἀπὸ ὄ,π.τὸ διοξείδιο τῶν ἄνθρακος (Ἰστ. τᾶσι-βιβλ.) Εἶναι γνωστὸ, πῶς οἱ ἀβι-βρες μετανάστες ἔφεραν στὴν Εὐρώπῃ τὴ βρώσιμ ἄσκυλοιο κρέατος. Τώρα μᾶς φέρουν, καὶ τὴ βρώσιμ ἐντόμουν. Γιὰ ποῖο ἄραγε σκοπὸ; Προφανῶς ἡ «προστασία τοῦ περιβάλλοντος» εἶναι τὸ πρόχηρη. Φερούμε δὲ ὅτι (καὶ) ἡ ἀλήγη τῶν παραδοσιακῶν διατροφικῶν μας συνθηθειῶν ἀνάσσειται στὸ γενικότερο σχέδιο, γιὰ νὰ ἀποκατοῦμε καὶ νὰ ἡρμονοῖήσομε ἐνελετῶν τὴν ἰδιοπροσῆμια μας, ὅτι ὁποία στέκεται ἀκόμη ἐμπόδιο στὴν παγκοσμιοποίηση! Εἶναι ἐπίσης πασιφανές ὅτι πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν «οἰκολογικὴ εὐαισθησία» θὰ «παίχτοῦν» καὶ κολλοσσιαῖα οἰκονομικὰ συμπέρασῆ τοῦ συστήματος!

Τὸ Σανχεντριν ζηπὲ τῆς Ἰερουσαλήμ!

Εἶναι καὶ ταυτὴ μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἰδηση: «Τὸ Ἐβραϊκὸ Συνέδριο (τὸ ἀνώτατο θρησκευτικὸ δικαστήριο, Σανχεντριν) κάλεσε τὸ Ρῶσο πρόεδρο Βλαντιμῆρ Πούτιν καὶ τὸν νεοεκλεγέντα πρόεδρο τῶν ΗΠΛ Ντόναλντ Τράμπ, νὰ ἐνώσουν τῆς δυναμειῆς τους καὶ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν βιβλικὴ ἐντολή καὶ τὸν ρόλο τους με τὴν ἀνακατασκευή τοῦ ἐβραϊκοῦ Ναοῦ στὴν Ἰερουσαλήμ. Ὁ Ραββίνος Hillel Weiss, ἐκπρόσωπος τοῦ συμβουλίου Σανχεντριν, ἐπικονώνησε με τὸ πρακτορεῖο εἰδήσεων Breaking Israel News, γιὰ νὰ ἀνακαινώσει ὅτι ὁ Τράμπ πρὶν τὴν ἐκλογὴ του ἔχει

ΘΡΕΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνονομίας

ΣΥΝΧΕΙΝΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μία ἐπιτάσση ἀληθοφάνει—, με τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, με ἢ χωρὶς τὴν εὐλογία τῶν Πνευματικῶν[75] τους, τὴν φυγονετία, δὲν ἀναίρει, δὲν δικαιολογεῖ καὶ δὲν ἀπενοχοποιεῖ στὸ ἐλάχιστο —παρὰ μόνο στὸ μακαλο, στῆ συνείδηση καὶ στὴν ψυχολογία αὐτῶν ποῦ τὴ διαπράττουν—. τὴν οὐσία τῆς πράξης αὐτῆς ἡ ὁποία συνίσταε θανάσιμο ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲ θὰ μπορεῖ νὰ προσομοιωθεῖ τὸ Ἐυαγγέλιο στα μέτρα μας, ἀλλὰ ἐμεῖς νὰ στείχομε τὴ ζωὴ μας με τὰ δικὰ Του Προστάγματα, ἐπιχερὶ ἀκριβῶς, «πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοὶ, ὀλιγοὶ δὲ ἔκλεκτοι»[76].

Σημειωτέον, ἡ φυγονετία ἀφορᾶ ὄλους τοὺς ἐγγάμοους ἀκόμη καὶ τοὺς πολυτέκνους· ἐὰν ἓνα ζευγάρη ἔχει ἐπὶ παραδείγματι ἀποκτησῆ ὀδοκα τέκνα, δὲν σημαίνει αὐτομάτως ὅτι ἐκπλήρωσε ἢ ἐπιτύχησε τὸ πνευματικὸ ποῦ καθήκον ἐφαρμοζόμενος θεαρεστώς τῆς Ἐντολῆ αὐτῆ τοῦ Θεοῦ· ἐὰν πρὶν τὴν ἀποκτητὴ τοῦ συγκεκριμένου ἀριθμοῦ τέκνων ἢ καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, οἱ σύζυγοι ἐξάσκησαν τὴν φυγονετία ἔστω καὶ περιστασιακὰ μᾶς πρακτικῶν καὶ μεθόδων προφύλαξης καὶ ἀντισύλληψης, εἶναι ὑπόλογοι γὰ τὸ θανάσιμο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀμάρτημα τῆς φυγονετίας καὶ ἡ πολυτεκνία ποῦ καθεαυτὴ, οὐτε καμία περίπτωση δὲν δύναται ἀφεαυτῆς νὰ ἀμνηστεύσει τὴν ὀνοτι ἐκταση, μικρὴ ἢ μεγάλῃ τῆς φυγονετίας τὴν ὁποία ὑπέπεσαν καὶ ποῦ ἐξάλειψται ὄχι με τῆς κολακτικῆς φιλοφρονησεῖς καὶ «εὐφήμοους μνείας» τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντος καὶ μὴ τῶν συζύγων, ἀλλὰ με τὴν ἐμπρακτὴ Μετάνοια καὶ ἡερά Ἐφομολόγηση ποῦ μᾶς ἐπανασυνδέει με τὴν Πληγὴ τῆς Ζωῆς τὸν Θεο.

Ὁφείλομε ὡς Ἐκκλησία νὰ εἰμαστε ἐπιεικεῖς, —χωρὶς αὐτὸ νὰ συνεντάξωμε σὲ καμία τῶν περιπτώσεων ἐκπτώση ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, περιεργουσι κα ὑποπτοους συμβιβασμούς— με τοὺς ἀνθρώπους ποῦ γνώρισαν ὀσημᾶ τὸν Χριστὸ ἢ τῶρα κάνουν προσπάθεια νὰ Τὸν προσεγγίσουν βιωματικὰ καὶ νὰ Τὸν γνωρίσουν ἐμπειρικὰ καὶ ὄχι θεωρηρικὰ καὶ ἀρηρημένα, ἀλλὰ ἀμελιτικά αὐστηρὸ με ὄσοις «πρώιμα» Τὸν γνώρισαν καὶ γαλουγήθηκαν ἐν Χριστῷ, ἐπειδὴ αὐτοὶ πρέπει νὰ διατηροῦν τὴν πνευματικὴ ζῆση ἐνεργῶ ἀπὸ πρακτικὴ καὶ ἀναλόγηται, γὰ νὰ «ζυμώσῃ» καὶ τῆς ἐπομέους γενειᾶς, «ὅτι μικρὰ ζῆμη ὄλον τὸ φῶμακα ζυμῶσι»[87] καὶ σύμφωνα με τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζῆμη, ἢνα ἦτε νέον φῶμακα, καθὼς ἐστε ἀζῆμοι»[88], ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτελέσουν οἱ ἴδιοι τὴν νοητὴ αὐτὴ ζῆμη καὶ τὸ ἱερὸ ὑπόλεμ-μα[89] ἀνὰ τοὺς αἰώνες.

Πίποτα δὲν ἔχει ἀκόμη χαθεὶ, ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ Μετάνοια γὰ ὄλους ἐμᾶς· «ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐερέδουτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας»[90] καὶ ἀρκεῖ νὰ ἀδράξουμε τῶρα τὴν εὐκαιρία αὐτῆ, «ἐπειδὴ ὁ καιρὸς συνσταλέτω τὸν ἴδιοι» καὶ ἀρκεῖ νὰ ἐπιτρέψωμε στὸν Θεὸ καὶ Πατέρα μας ποῦ τόσο λυτομῆε διαρκῶς καὶ με ταπεινὸ φρόνημα εἰς συγχρονισμοὺς τῆ ζωῆς καὶ τὰ πι-στούς μας με αὐτῆ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας.

Ὅσῶτο, ἐὰν κάποιος αἰσθάνεται ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει καθηλωμένος, δεσμοσι καὶ ἐξαρτημένος ἀπὸ τὴν ροπή τῆς «ἀράκας» καὶ τῆς συναρμωσῆς με αὐτὴν καὶ ἀποκομμένης τῆς περισσότερες φορῆς καὶ ἐφαρμητικῆς ἐπομέωμης αὐτονομῆμένης ἰδονητις καὶ βιωθεῖ ἀδύναμος καὶ ἀνίχυρος νὰ ἀποδεσμεύει ἀπὸ τὸν κλοιὸ καὶ τὰ δίχτυα τοῦ σαρκικοῦ φρονημῶσι καὶ τῆς φυγονετίας, ἡ ὁποία καὶ φανερωμένη ἐπιπλέον περιτ-τρανα, ἀποδεικνύοντας ταυτόχρονα καὶ τὸ βαθμὸ τῆς φιλαυτίας τοῦ καθενὸς, ὀφείλει νὰ μὴ ἀποθαρρύνεται καὶ νὰ ἀποκάνει, ἀλλὰ νὰ ἐπιδοθεὶ εἰς μανιώδῃ ἐραστής στὴν ἐκζήτηση τῆς ὀδοῦ καὶ τοῦ τρόπου θηρευσεῖς τῆς “Ἰπέρτατης Ἰδονητις”, ἐπιδιώκοντας συνάμα τὴν ὀντολογικὴ βίωση τῆς Ἰδονητις αὐτῆς, σὲ ὑπερθεπικὸ μέλιτοια βαθμὸ καὶ με τὴν μέγιστη δυνατὴ πνευματικὴ φῶφεια ποῦ μπορεῖ νὰ ἀποκομίσει ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν παρούσα κατάσταση, με τὴν πλήρη ὠστόση ἐκφανση καὶ ὀλοκληρωσῆ τῆς νὰ ἀναμεταεῖ στὸ προσεχῆς καὶ Αἰώνιο Μέλλον καὶ ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρηθεῖ με κανενὸς ἄλλου εἶδους ἰδονη, «ἢ ἀπέραντος ἰδονη τῶν καθάρωντων τοῦ σοῦ Προσώπου, τὸ Κἄλλος τὸ ἀρρητον...καὶ ἡ ἀνεκφραστος ἐψωφουση τῶν ἀγαπῶντων σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...»[92]

Σημειώσεσι:

[70] Ἡ ἐτυμολογία ἄλλοσπε τῆς λέξεως “Σωτηρία”, τῆρη κατὰ ὄσο, διατῆρη δηλ. κατὰ ὀλοκληρη, ὄληνοσι ὅτι στὴν περιπτώση αὐτῆ ἔχομε οὐσιαστικὴ ἐνα ὀξέ-μορο σχῆμα καὶ μία μεγάλῃ ἀντίστροφῃ ὁ κατασκευασ-μένος ἀπὸ τὸ ἰδιον θέλημα καὶ τὴν ἠμῆτητα τῶν ἀνθρώπων, προσπαθεῖ νὰ σωθεῖ με ἀνθρώπινα τεχνά-σματα, χωρὶς προηρημένους νὰ ἔχει ἐπιδοθεῖ τὴν ἐπα-νασυνείδηση διαμέσου τῆς Μετανοίας, τῶν πνευματικῶν μελῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ “εἵναι” του, ἐξαιτίας τοῦ νοη-τοῦ διαμελισμοῦ ποῦ τὸν πέφερε ἡ ἁμαρτία. Με τὸν τρόπο αὐτὸ τοῦ “πνευματικῶς” ἐνεγερῖν, μία ἐπιφᾶση καὶ ψευδοἰσθηση καὶ μόνον σωτηρίας μπορεῖ ὁ ἀνθρώ-πος νὰ βιώσει καὶ νὰ γενεθεῖ, ἐξακολουθώντας νὰ πα-ραμένει χωρὶς νὰ τὸ συνειδητοποιεῖ. Ἰπτολογος καὶ ὀση-μοσι τῶν λανθασμένων ἐπιλογῶν καὶ τῆς ἰδονηθη-κεμῆς στάσης ζωῆς του, οἱ ὁποῖες καὶ δὲν τοῦ διασαφ-εῖζου τὴν ἀεραιοτήτᾶ τὸ ὡς “πρόσωπο”.

[71] Γὰ τὸ θέμα τῆς πνευματικῆς “γλαφότητῆς” καὶ τῆς ὀλοθῆς συνεισῆς τῆς βλ. σ.γ.: Ἀπ. 3,14-16: «Καὶ τῷ ἄγγελῳ ἡν Ἀουδεια ἐκκλησίας γράγον· τάδε λέ-γει ὁ ἄμην, ὁ μάρτυς ὁ ποῖος καὶ ἀληθινός, ἡ ὄχη τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ· οἶδᾶ σου τὰ ἔργα, ὅτι οὐτε ψυχρὸς εἶ οὐτε ζεστός· ὀφελον ψυχρὸς ἢ τῆς ζεστός οἶτος ὅτι γλαυρὸς εἶ, καὶ οὐτε ζεστός οὐτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέ-σαι ἐκ τοῦ στόματος μου».

[73] Σχεδὸν πάντοτε συγγεταῖ ἡ “πνευματικὴ ἰδιο-συγκρασία” τοῦ ἀνθρώπου με τὴν “προσωπικὴ ἰδιο-συγκρασία” καὶ γίνεται ἀφορημὴ ἀμνηστευσεῖς καὶ δι-καλολογησι τῶν ἀδυνάμων μας. Ἡ πνευματικὴ ἰδιο-συγκρασία ἀναφέρεται στὸ ἐὰν κάποιος μπορεῖ ἰλογοῦ χᾶρη ἀγῶνησται καὶ φιλότιμα νὰ νηυστεῖσι με ζηρο-φᾶγη τὴ Μεγάλῃ Τεσσακοστή, νὰ ἐπιδοθεῖται ὀσημῶ-ως σὲ πλοῖηρη ἐργασία τῆς Μονολόγησις Ἐνιγῆς, νὰ φορηάει σὲ πολυάριθμους ἐδαφειας γονυλαῖους, νὰ μὴ ἀντέξει ὄμως νὰ ἐπισκεπτεται ἀσθενεῖς σὲ νοσοκο-μεία, νὰ μὴ στερῆται θλιβομένων καὶ πενθόντων, ἐπειδὴ ὁ πόνος τοῦ πλῆθους μπορεῖ νὰ τὸν καταρασαῖ-νει καὶ νὰ τὸν καταβάλῃει πνευματικὰ λόγη τῆς αἰση-μένης καὶ ὑπέμωτης ἴσης πνευματικῆς τῶν εὐαισθη-σιας. Δὲν ἀπορρίπτεται τὴν ἀγάπῃ καὶ τὴν ἀρωγῃ πρὸς τὸ συνάνθρωπο, ἀλλὰ εἴναι ὁ τομεας ποῦ ὑποτερεῖ μπορεῖ νὰ προσεγγεῖται ὄρες γιὰ τὸν πάσχοντα γείτονα του, ἀλλὰ ἡ καθημερινὴ ἐπαφὴ μαζί του, τοῦ προξενεῖ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗ

Μπορεῖτε νὰ βοηθηθετε τὸν συνδρομητᾶ ἀγῶνα τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» γράφοντας ἓνα νεὸ συνδρομητῆ.

Ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» Μᾶχηται -Διαφ

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σιν δυστυχώς έχαθη η νηστεία, διετρήθησαν όμως έως της σήμερον τέσσαρες παρόμοια Κυριακιά). Κατά την πρώτην εορτάζοντες τους Προπάτορας, δηλαδή τους κατά σάρκα προγόνους του Κυρίου, και κατά την δευτέραν τους «πάντων τών απ' αιώνος Θεω ευαρεστησάντων... όροιους και τών Προφητών και τών Προφητών». Οι Προπάτορες λαμβάνουν από τόν Θεόν την επαγγελίαν και φέρουν αυτήν εις πραγμάτωσιν, ενώ παραλληλώς οι προφήται αναγγέλλουν την επαγγελίαν αυτήν και προμηνούν την πραγμάτωσιν της.

Αναγινώσκουμε χαρακτηριστικά εις τους στίχους του συναερίου: «Δέσασθαι χαράν οι πάλοι Προπάτορες, βλέποντες ἐγγίζοντα Χριστὸν Μεσσίαν... Διά κλίμακος ἰακώβ, τῆς Παρθένου, πρὸς γῆν Θεὸν χωροῦντα πρὶν τὸν βῆσαι... Ἰεσοί τικε, πικτέω και σὸν γένος, εὖς απ' αὐτοῦ Πλάσι Θεὸς τεχθῆ μέγας». Ἡ ἐσπίσις ἐπομείνω τῆς προφαιτίας ἀφορᾷ εἰς τὸ πρόσσωπον τοῦ Θεοανθρώπου και ὄχι γενικῶς και ἀόριστως εἰς τὴν μελλοντολογίαν. Ἐπομείνως, ἐφόσον τὸ ζῆτούμενον εἶναι ἡ εἰρήνη, ἐσωτερική και ἐξωτερική, αὐτὴ δὲν θὰ ἐπέλθῃ με τὸ νὰ ἐξαντλήσῃ ὁ ἀνθρώπος τὴν περιεργείαν του ἐξετάζων τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ἀλλὰ με τὴν συνάντησιν και ταύτισιν με τὸν «ἀρχοντα τῆς εἰρήνης».

Οἱ μετὰ Χριστὸν Προφήται

Ἄν λοιπὸν ἡ προφητεία ἀφορᾷ εἰς τὸν Κύριον, τότε μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς παύει ἡ προφητεία; Εἰς τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ περιλαμβάνεται και τὸ προφητικόν, τὸ ὅποιον δὲν δύναται να καταργηθῆ, ὅπως δὲν δύναται να καταργηθῆ και κάθε ἄλλο χάρισμα τοῦ Θεοῦ. «Ἦθῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πληροφορομεθα περὶ προφητῶν εἰς τὰς πρώτας χριστιανικὰς κοινότητας. Βεβαίως τὸ χάρισμα αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Γραφῶν και τὴν οικοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας και ὄχι διὰ λέγειν τὴν «μοῖραν» Ὡστόσο, ἡ προόρασις και πρόρρησις παραμένουν ἐνεργαί εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν πάντοτε διάρκεισιν και ἐπιλεκτικὰς δοσαμένα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ τελευταίον κατὰ σειρὰν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐτάχθη ἐκεῖ, ὅπως και τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Δαυηλ ἐτάχθη τελευταίον εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, διότι εἶναι και τὰ δύο γεμῆτα με ἀποκαλυπτικὰς εἰκόνας ποῦ ἀφοροῦν εἰς τὰ ἐσχάτα. Ἀμφότερα ὁμως ἐγράφησαν προτυπώσις διὰ τὴν παράκλησιν τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν θύματα διωγμῶν. Κατ' ἐπέκτασιν ἀναφέρονται εἰς τοὺς πιστοὺς κάθε ἐπιλογίς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντα εἰς περιόδον θλίψεων, ὅταν αἱ **πολιτικὰ ἐξουσία τοῦ κόσμου ἀντιπоставοῦντα εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**. Τὰ βιβλία αὐτὰ ἐπιθυμοῦν να παρηγορήσουν με τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατοχήσῃ ὁ τῶν ὀλων βασιλεύς, ὁ βασιλεύς τῆς δόξης Κύριος. Παρὰ τὸ σαφές αὐτὸ μῆνυμα ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐνέταξῃ ἀναγνωρίματα εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τὸν λειτουργικὸν τῆς κύκλον, ἐνῶ προτίμησε διὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τὰ ἐσχάτα τὴν παραβολὴν τῆς Κρισεως. Ἐτσι σπανίζον ἀπεικονίσεις σκηνῶν τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τοιχογραφίαις ἢ φορητὰς εἰκόνας, ἐνῶ ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν βυζαντινὴν περίοδον διατίθετον μόνον τρεῖς ἐρημητικὰ ὑπομνησματα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, τοῦ Ἀρεθὰ Καισαρείας, τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας και τοῦ Οικουμενίου τοῦ Σχολαστικῦ.

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἤτο ἀνεκάνει πολὺ ἐπιφυλακτικῆ εἰς τὸ ζήτημα τῆς προφητείας, λόγω τῆς ροπῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν μελλοντολογίαν και χρησιμολογοῦν και πάντοτε ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ προφητεία εἶναι Χριστοκεντρική. Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ παραδείγματα αὐτὸς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀλλὰ και τῆς Πράξεῖς τῶν Ἀποστόλων, ὅπου Προφήται ἢ Ἀπόστολοι πατάσσουν «ψευδοπροφήτας», διὰ τὸν ὅποιον λαλοῦν ἀκάθαρτα πνεύματα.

Ἰσλαμ και Χριστιανική χρησιμολογία

Ἐνῶ καθ' ὅλην τὴν πορείαν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ἐνδοθυσιακὰ κινήματα ποῦ ἀσχολοῦνται με τὰς προφητείας ἔχουν περιορισμένην ἐμβέλειαν, κατὰ τὰ τελευταία ἐπὶ τῆς υπερηλυχρόνου αυτοκρατορίας γίνονται πολλὰ κηρύγματα διὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, τὰ

ὁποῖα, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν ἱστορικοί, δὲν ἐβροθήσαν, ἀλλὰ ἐβλάψαν. Τὰ κηρύγματα αὐτὰ ἐνέτειναν τὸ κλίμα ἀπαισιοδοξίας και ἀγωνίας ἀποδυομένων τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ νὰ ἀνισταθῆ εἰς τὸ προελαύνον Ἰσλαμ. Ἡ πτώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὄχι μόνον ἐστέρησε τὸν ἀπαιτούμενον κεντρικὸν ἔλεγχον και τὴν συνοχὴν τῆς θεολογικῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ ἔβασαν ἀμελετικά τὸ ἐρώτημα: Ποῖς και διατὶ ἐπετρέπε ὁ Θεὸς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Ἰσλαμ; Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὸ παρήγαγε μίαν ἐκτενῆ χρησιολογικὴν ἀντιπολιτικὴν γραμματείαν.

Ἡ γραμματεία αὐτὴ διαβλέπει εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλαμ χαρακτηριστικὰ, τὰ ὁποῖα κατέχειν εὖς τότε μόνον ὁ χριστιανισμός. Δὲν εἶναι μόνον ἡ σχεδὸν παγκόσμιος - διὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς- κυριαρχία τοῦ Ἰσλαμ, ἀλλὰ και διάφοροι ὁμοιοτύπες: «...ὡς ἡμεῖς ἀναφέρομεν ἀπὸ Ἀβραὰμ εὖς Χριστοῦ (βλ. εὐαγγελικὴ περιεκτικὴ τῆς Κυριακῆς πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως) αὐταὶ ἀρχινοῦν ἀπὸ τῶν ζωντανῶν και πᾶν πρὸς τὰς ἀποθαβένους...», ἀναφέρει ἕνα ὑπόμνημα τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνωστου συγγραφέως τοῦ 17ου αἰώνος. Εἰς ἄλλο πόνημα ἀναφέρεται ὅτι «καθὼς ὁ Χριστὸς εἶχε τοὺς ἀποστόλους ἔκαμε και μιὰμῆς ἡμίμηδες δώδεκα». Ἀομοιοτύπες αὐταὶ υδῆρθησαν εἰς ἐπανερμηνείαν παλιότερων προφητειῶν. Ὡστόσο, ἡ ἐπιανεθέτασις αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐρμηνεύον ἐντός νέων χρησιμολογιῶν κειμένων, βροβει προβλημάτων:

Τὸ «ἐξανθὸν γένος» ἄλλοτε ταυτίζεται με τοὺς Ρώσους και ἄλλοτε με τοὺς Γερμανοὺς. Ἡ «κόκκινη μιλίαν» ταυτίζεται ἀπὸ κάποιους ἐκείνης τῆς περιόδου ἀκόμη και με τὴν Μέκκα, ἐνῶ ἡ τουρκικὴ παραλληλία τῆς ἱστορίας εὖς «κόκκινον μῆλον» ἀναφέρεται εἰς τὴν κραταιὰν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσλαμ εἰς ὀνομαστῶν χριστιανικῶν πόλεων. Κάποιοι ἐπίσης ἐπιτάσσουν τὸν Ἄγιον Κοσμάν τὸν Αἰτωλῶν με τὸν προφήτην Ἠλίαν ἢ τὸν Ἐνώχ. Ὁ Μωυσαῖθ ἄλλοτε εἶναι ὁ ψευδοπροφήτης, ἄλλοτε ὁ Ἀντιχριστός και ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦ διδοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ σφραγισματος 666. Πολλὰ ἄλλα κείμενα ταυτίζουν τὸν Μωυσαῖθ με τὸ θηρίον ἢ τὸν Πάππα με τὸ θηρίον. Ὁ Γῶγ και Μαγυὸν δ' ἄλλους εἶναι οἱ Τούρκοι και οἱ Σαρακηνοὶ, δὶ' ἄλλους ὁ Μωυσαῖθ και οἱ Τατάροι, τὸ Ἰσλαμ και οἱ ὀπαδοὶ του κ.κ. Ἄς σημειωθῆθ ὅτι ὁ Λούθηρος, τὸ ὅποιοι τὰ 500 ἐπὶ ἐτοιμάζοντα να συνορατοῦσιν Παπτικοὶ και Προτεστάντες (μαζὶ και ἐκτρωσώται τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας) ταυτίζει τὸ Ἰσλαμ και τὸν Πάπα με τὸν Ἀντιχριστον, ἐνῶ εἰς ἄλλο ὑπομνημαστικὸν του ἐργὸν ἀναφέρει ὅτι ὁ Γῶγ εἶναι τὸ Ἰσλαμ και ὁ Μαγυὸς ὁ Πάπας!

Σημερινὴ κατάστασις

Μετὰ τὴν σχετικὰς πρόσφατον ἀνοικατάπειν τοῦ Ὁσίου Παισίου τοῦ Ἀγιορείτου και τοῦ Ἀγ. Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλυβίτου δυστυχῶς ἐδόθη ἐμφρασίς ἀπὸ μερικῶς κύκλους μονομερῶς εἰς τὰς προρρησίας των. Βεβαίως δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς τὰ ὅσα ἐπιαν (ἐκτός και ἂν ἀποδεχθῆθ ὅτι ἔχουν παρεισφρησῆ κάποιια νόθα λόγια) ὁμως πρέπει να τίθεται εἰς κρίσιν ἡ ἐρμηνεία τῶν προρρησιῶν των Ἀγίων, τὴν ὁποίαν τὴν κἀνον με ἄγιονπνευματικὸν ἀνθρώπου. Τὸ ἴδιον ἰσχύει και διὰ τὰς προφητείας τοῦ Ἀγ. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ και ἐκείνας τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ και κάθε ἄλλη προφητεία. Θὰ πρέπει να διδοχθῶμεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι και ἡ ἐρμηνεία εἶναι χάρσιμα ὅπως ἀκριβῶς και τὸ προορατικὸν και ὅτι πολλοὶς δίδοντα ἄκριτοι ἐρμηνείαι παντελῶς ἀστοχῶ, ἐπιλέγει γίνοντα ταυτίσει με γινώμονα τὶ μᾶς ἐμβόλαιε ὁ νοῦς μας και ὄχι τὶ λέγουν οἱ Ἄγιοι. Ἐπομένως ἡ τάσις ἀναλήψεως προφητειῶν δὲν εἶναι δέξιμα εὐσεβείας και μάλιστα κινδυνεῖ να ἀδηγήσῃ τῶς πιστοὺς εἰς τε πέσοιν θύματα ἐπιπιδείων εἰτε να σφραφῶν πρὸς ἐνδοθυσιακὰς αἰρετικὰς ομάδας, οἱ ὁποῖαι δίδουν ὁλόκληρον τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς προφητείας.

Χειρότερον ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὅτι ἀποπροσανατολίζου τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀσημοσύνομεν εἰ **ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαία μνημόνια τῆς Ἀποκαλύψεως ὅταν κατὰ τῆς ἀντιχριστοῦ πολιτικῆς ἐξουσίας, ἦτες ἐπιτοῦς δὲ τὰ κηρύγματα περὶ ἐσχάτων ἀπεθάρρυναν τοὺς βυζαντινοὺς να υπερασπισθοῦν τὴν Ὀρθόδοξον Ἀυτοκρατορίαν**. Κέντρον μας ἄς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς κάθε πτυχί τῆς ζωῆς μας και τότε θὰ ἐλθῃ ἡ εἰρήνη εἰς τὰς καρδίαις μας.

Ἄγ. Ἰωάννου Μαξίμοβις: Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὸ – πιστοὶ και ἄπιστοι, σοφοὶ και ἀγράμματοι.

Ἀπὸ ποῦ, ὁμως, τὰ ὑδῶτα ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴν ἰδιότητα;

Εἶναι ἐνεργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;! Ἐκείνοι ποῦ με πίστι πίνουν αὐτὰ τὰ ὑδῶτα και χρίνοντα μ' αὐτὰ λαμβάνουν ἀνακούφιση και θεραπεία ἀπὸ πνευματικῆς και σωματικῆς ἀφροσύνης. Οἱ κατοικίες καθαρῶνίζονται μέσω αὐτῶν τῶν υδῶτων, ἡ δύναμις τῶν θαυμῶν καταπέλλεται, ἡ θεία Χάρη κατέρχεται σὲ ὁ,πιδότες ναυτίεται με τὰ ὑδῶτα αὐτά. Μέσω τῆς καθοσιώσης τῶν υδῶτων ἡ θεία Χάρη ζα- να παρεχεται σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο, καθαρώνεται τὸν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ποῦ ἔχομε διαπράξει και προφύλασ-

σοντάς τὸν ἀπὸ τῆς μηχανορραφείας τοῦ διαβόλου.

Σήμερα, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, με τὴν καθόδὸ του στὰ ὑδῶτα ὅπου βυθίζεται ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, κατέρχεται σὲ ὁλόκληρη τὴ φύση, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο ὁ ὁποῖος δὲν τὸ ἐπιθυμεῖ.

Ἄς ἀνοῖξομε τῆς καρδίης μας και τῆς ψυχῆς μας, γιὰ να λάβωμε Ἐκείνον και με πίστι ἄς ἀναψυήνωσομε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας:

«Μέγας εἶ Κύριε, και θαυμασὰ τὰ ἔργα σου, και οὐδεὶς λόγος ἐξάρκεισι πρὸς ἡμῶν τὸν θαυμασιώτην σου».

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ὁ Ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, ἄγιος Ἰωάννης Μαξίμοβις, ἐκδ. Μυριόβιβλος, σσ. 285-287).

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φάρμακο τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τῆ Ὁ. Κοινωνία και γι' αὐτὸ μεταλαμβάνομε ποῦ ἄρισμοῦ πρὶν να λάβωμε τὸ ἀντιδῶτο, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ὁ μικρὸς Ἀγιασμός, ὡς τέταρτος κατὰ σειρὰν δυνάμεις, λαμβάνεται μετὰ τὸ ἀντιδῶτο. Μέγα Ἀγιασμοῦ λαμβάνουν και ὄσοι δὲν ἔχουν τῆς προτύποθεσις και τὴν ἀνάλογη προετοιμασία γιὰ τῆ Ὁ. Μετάληψη.

Ὁ Μέγας Ἀγιασμός συνδέεται ἄμεσα με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας και τὴν Ἐξομολόγησι, καθ' ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνάγεισι τὸν βάπτισμα μετανοίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τὸ ὅποιο ἐνεργοποιήθηκε και ὁλοκληρώθηκε με τὴν Παρουσία και τὴν Βάπτισι τοῦ Κυρίου μας στὸν Ἰορδάνην ποταμὸ.

Ἡ σύνδεση τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας ἐπιτάσσει να προηγηταί τῆς μεταλήψεως τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ νηστεία ἀνευ ἐσπίδου, δεδομένου ὅτι ἡ νηστεία εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη με τὴ μετάνοια. Ἡ ἀνέλιξις νηστεία γιὰ τὴν μετάληψη τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ πρέπει πάντοτε και ὄχι μόνο κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, ἐπ' ὅσον μετὰληψη Μεγάλου Ἀγιασμοῦ γίνεται καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἐτους.

Μερικοὶ ἐπιμένουν ἀπατητικὰ να ποῖν Μ. Ἀγιασμοῦ τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, χωρὶς νὰ ἔχουν νηστείει τὸ λαδὸ, συντεκνοῦρομενοι και ἀπὸ κάποιους ἱερεῖς ποῦ τοὺς ἐξομολογῶν με τὸ τάχα... ἀκαταμάχητο ἐπιχείρημα: «Μὴ, γιὰτι να χραιδέεται να νηστεύσομε τὸ λαδὸ γιὰ να ποῖμε Μ. Ἀγιασμοῦ, ἀφοῦ με αὐτὸν ραντίζομε τοὺς τοῖχους και τὸν χῶμον στοῦ ἔδαφος»!!

Προσκύνημα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ΑΠΟ: 13-21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Περίοιοιβάνοι: ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ - ΠΡΩ-ΝΟ - ΔΕΙΠΝΟ - ΞΕΝΑΓΗΕΙΣ (ΣΕ ΠΛΑΝΟ ΑΠΟ 30 ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ) ΜΕ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΠΟΥΛΜΑΝ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΙΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ - ΤΟΥΡ. ΑΖΦΑΛΕΙΑ - ΦΟΡΟΙ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΩΝ
ΔΙΑΜΟΝΗ: ΣΤΟΥΣ ΞΕΝΩΝΕΣ ΤΗΣ Ι.Μ. ΤΟΥ ΑΓ.ΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΩΡΔΑΝΙΤΟΥ.
ΠΡΟΣΦΟΡΑ 700 €!
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ: Ι.Μ. ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΙΝΑ, με συμμετοχή τουλάχιστον 20 ατόμων (+190 €)
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ: ΚΑΤΟΧΗ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΥ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Κον ΗΛΙΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ 6945369382

Ὁ Μέγας Ἀγιασμός φυλάσσοται καθ' ὅλο τὸ ἐτος στοῦ Ἱεροῦ Βῆμα τοῦ Ναοῦ και χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς στίς περιπτώσεις, ποῦ προαναφέραμε ἀλλὰ και σὲ ἄλλες περιστάσεις. Συνεπῶς δὲν συντρέχει λόγος να φυλάσσοται και στὰ σπῆτα τῶν χριστιανῶν, δεδομένου ὅτι γιὰ νὰ διατηρηθῆι στὸ σπῆτι πρέπει να ἐπικρατοῦν σ' αὐτὸ πνευματικῆς συνδέξης. Ἐς ἄλλου ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι τὸ «**ταμεῖον τῆς Ὁ. Χάρσις**» και φυσικὰ δὲν θὰ ἀρνηθῆι ποτε να μᾶς χορηγήσει τὸν Μεγάλο Ἀγιασμοῦ, ὅταν ἡ χορηγίση τὸ καλέση και ὁ Πνευματικὸς κρίνη ὅτι θὰ ἀποβῆ «**πρὸς ὠφέλειαν ἐπιτήδειος**».

Ὁρθόδοξος Τύπος

Κάλεσμα Βαπτισματικῆς Ἀληθείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὄχι ἐπειδὴ ἀπλῶς γίνεται ἐπίκληση στὰ ὀνόματα τοῦ τρισυπόστατου Θεοῦ σὺν, σὺν ἢ ἴσαν ἕνα ζῶκη (εἶναι σὺν να λέμε ὅποιοι μποροῖ να λέει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου και αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου μεταμορφῶσιν μαγικὰ τὸ ψωμι και τὸ κρασί σὲ Σῶμα και Αἷμα τοῦ Κυρίου), ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία συνέρχεται σύμφωνα με τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου και τῆς ἐξουσία ποῦ δόθηκε στοὺς λειτουργοὺς με τῆς Ἐκκλησίας Του, γιὰ να ἐκτελοῦν τὰ θεῖα μυστήρια. Ἡ ἐξουσία αὐτὴ κείται στήν Ἐκκλησία, και ὄχι στὸν λειτουργὸ ὡς ἀποκρίκοτητα.

Τὸ Βάπτισμά σου δὲν ἴταν ἀναβαπτισμός. Ἄν ἴταν, τότε ὄλοι θὰ παραβιάζαμε τὴν Παράδοξι τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁρισμένο ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς μας, ἀπὸ μία περίεργη εἰκασία ὀδηγοῦντα να ὑποθέσοῦν ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἔχουν καταβυθισθεῖ ἀπὸ τοὺς αἰρετικοὺς δὲν ὀφείλουν να βαπτιστοῦν, ὅταν ἐνωθοῦν μαζὶ μας, διότι, ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπάρχει «ἕνα βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4.5). Ναι, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἕνα βάπτισμα εἶναι ἐνός τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἂν ὑπάρχει μία Ἐκκλησία, δὲν μπορεῖ να ὑπάρξει βάπτισμα ἔξω ἀπὸ αὐτήν. Δὲν μπορεῖ να ὑπάρχουν δύο βαπτίσματα: ἂν οἱ αἰρετικοὶ πραγματικὰ βαπτίζονται, τότε τὸ βάπτισμα ἀνίκει σὲ αὐτοὺς. Καὶ ὅποιοι με τὴ δικὴ του ἀπόφασιν ἀναγνωρίζε σὲ αὐτοὺς αὐτὸ τὸ προνόμιο παραδέχεται, ἐνδίδοντας στὸν ἰσχυρισμὸ τους, ὅτι ὁ ἔχθρος και ἀντίπαλος τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίζεται να κατέχει τὴ δύναμη τοῦ λουτροῦ, τῆς καθάρσεως και τοῦ ἁγιασμοῦ ἐνός ἀνθρώπου. Ὁ ἰσχυρισμός μας εἶναι ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἐρχονται σὲ μᾶς ἀπὸ τὴν αἵρεση βαπτίζονται ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν ἀναβαπτίζονται. Δὲν λαμβάνουν τίποτα ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει τίποτα γ' αὐτοὺς ἐκεῖ γιὰ να λάβουν. Ἐρχονται σὲ ἐμᾶς, ὥστε να μποροῦν να λάβουν ἐδῶ, ὅπου ὑπάρχει ὀλη ἡ χάρις και ἡ ἀλήθεια, καθὼς ἡ χάρις και ἡ ἀλήθεια εἶναι μία.

Σὲ ποῖον ἀνήκουν αὐτὰ τὰ λόγια; Δὲν εἶναι δικὰ μου, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνός εκπροσώπου τῆς, ἐμπνευμένο ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τοῦ Ἁγίου Κυριανοῦ τῆς Καρχηδόνας (Ἐπιστολὴ 70.1, περίπου τὸ 255 μ.Χ.).

Τὸ θέμα τοῦ πῶς ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὄσοις ὀμολογοῦν πίστι στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ και οἱ ὀποῖοι ἔχουν λάβει τὸ βάπτισμα στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ παράσσουν τὴν Ἐκκλησία σήμερα και προ- καλοῦν σημαντικὴ τριβὴ μετὰ τῶν κληρικῶν και τῶν πιστῶν. Ἡ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικὰ με τὸ βάπτισμα ὀφείλεται στὴ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικὰ με τὴν Ἐκκλησία. Ἐκείνοι ποῦ βλέπουν τὴν Ἐκκλησία (τουλάχιστον σὲ κάποια μορφή), ἀκόμη και μετὰ τῶν αἰρετικῶν, βλέπουν ἐπίσης και βάπτισμα σὲ αὐτοὺς (μετὰ κάποια μορφή). Πράγματι, ὅπως ὁ π. Γεωργίου Μεταλληνός ἐχει δηλώσει, «Ἄν κάποιος ἀποδεχεται ἕνα αἰρετικὸ βάπτισμα ὡς ἔγκυρο καθαυτὸ, ἀποδέχεται ἐπίσης τὴν ἱερυσίηνη τοῦ κληρικοῦ ποῦ τὸ τελεῖ, και, τελικὰ, και τὴν Ἐκκλησία ποῦ ἕνας τέτοιος κληρικός προσφέρει». (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοξη, τ. XIX, Νὸ 4)

Θέλω να σὲ συγχωρῶ, ἐπειδὴ παρακινούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἤρθες ἐνώπιόν μας ἀπὸ δικὴ σου ἐλεύθερη βούληση ζητώντας να συμπεριληφθῆς στὴ μητέρα τῆς Ἁγίας Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας και ὡς ἐκ τοῦτου να γίνεις μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἀκολουθήσεις τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὀποῖος τόνισε ὅτι πρέπει να διατηροῦμε μία ἰσχυρὴ και συνεκτικὴ ἐνότητα, «ἕνα μηκεῖ ὡμὲν νῆπιον, κλυδινωζόμενοι και περιφερόμενοι πρὸς ἀνέμου τῆς διδασκαλίας, εἰς τὴν κυβερία τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουρημίᾳ τῆν μεθοδείαν τῆς πλάνης»(Ἐφεσ. 4:14).

Πρέπει, ὁμως, να πῶ ὅτι ἡ εὐσεβὴς χριστιανικὴ ζωὴ σου ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία οὔτε ἀπορρίπτεται οὔτε ὑπομιάεται οὔτε μπορεῖ νὰ ὀνομασθεῖ ἀσχετη. Αντιθέτως, λόγω τῆς ὑποδειγματικῆς ζωῆς ποῦ ἔχεις ζήσει, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου και ἀπὸ ὄλους ἐμᾶς ποῦ ἔχουν τὴν εὐλογία να σὲ γνωρίζουν, χωρὶσμένως ἢ ἐν ἀπόφασί σου. Σήμερα σφραγίσες τὴ χριστιανικὴ ζωὴ ποῦ πάντα φέρσει ὡς εὐκνήρηνη ὀπαδὸς τοῦ Κυρίου, και ἐκείνος ἀποτελεσματικὴ τὴν πίστι σου και τὰ χαρίσματα ποῦ ἔλαβες.

Βαδίζοντας να λάβεις τὸ μυστήριον τῆς ἀνανέωσης ὀμολογεῖς ὅτι ἀπορρίπτεις τῆς αἵρέσεις ποῦ εἶχες ἐνστερνισθεῖ ἀπὸ τὸ πρῶην προτεσταντικὸ δόγμα σου, δηλαδή φιλοσοφία, Santa scriptura, Sola gratia, οἰκουμένη, κτιστὴ χάρις, και ὀποιοσδήποτε ἄλλες διδασκαλίες ἀντιθέτες με τὴν πίστι ποῦ μεταδόθηκε σὲ ἐμᾶς.

Σήμερα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πνευματικῆς σου γέννησης και ἀνανέωσης. Ἐντάσσοαι στὸ στρατὸ τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ χρίσμα ποῦ ἔλαβες, σοῦ δόθηκαν ἐπίσης τὰ ὄπλα γιὰ τὸν καλὸ ἀγῶνα και ἡ δύναμη να νικᾷς τῆς δυνάμεις τοῦ κακοῦ. Ὅχι μόνο φέρεις τὸ ἐμβλημα τοῦ στρατοῦ τοῦ Χριστοῦ, τῶρα πᾶντος ἔχεις λάβει μέσα σου τὸν ἴδιον τὸν Κύριο, εἶται ὥστε να μπορεῖς να ἐνοσηματωθῆς πλήρως στὴ ζωὴ Του, εἶται ὥστε ἀπὸ τῶρα και στὸ ἐξῆς θὰ ζήσεις τὴ ζωὴ του, ἡ να ἀφίσης τὸ Χριστὸ να ζεῖ μέσα σου. Τὸ «κύπελλο» τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ μεγάλο «βραβεῖο», πλήρως ὄχι με εὐλογίης ἀλλὰ με τὸν ἴδιον τὸν δωρητὴ ὄλων τῶν εὐλογιῶν.

